

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10So/76/2015
Identifikačné číslo spisu:	3014200613
Dátum vydania rozhodnutia:	22.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3014200613.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: JUDr. U. K., bytom L., právne zastúpený JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom, so sídlom ul. Sibírska č. 4, 831 02 Bratislava, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19.06.2014, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 12Sd/185/2014-87 zo dňa 26.03.2015 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 12Sd/185/2014-113 zo dňa 10.08.2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 12Sd/185/2014-87 zo dňa 26. marca 2015 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 12Sd/185/2014-113 zo dňa 10. augusta 2015 m e n í tak, že rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19.06.2014 z r u š u j e a vec jej v r a c í a na ďalšie konanie.

Odporkyňa j e p o v í n n á zaplatiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 372,12 Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Mariána Ďurinu, č. ú. F. vedený v K., pobočka zahraničnej banky do desiatich dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) preskúmané rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19.06.2014, ktorým bola na podklade § 142 ods. 4 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Zb. o sociálnom poistení v znení zákona č. 721/2004 Z. z. zamietnutá navrhovateľovi žiadosť o starobný o dôchodok k 13.11.1998 s odôvodnením, že v konaní o starobnom dôchodku bolo z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vedeného č. SPC 32.451/6-98 z 03.02.1998 preukázané, že navrhovateľovi bol podľa § 119 a § 120 zákona SNR č. 140/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v súčinnosti s § 84 a § 85 Výnosu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 86 zo dňa 16.12.1991, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 410/1991 Zb. v znení ďalších

zmien a doplnení, priznaný príspevok za službu, ktorý bol podľa § 124 ods. 3 písm. d) zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov prekvalifikovaný na výsluhový dôchodok. Pre nárok a výšku príspevku bola mu zhodnotená všetka doba služby (zamestnania). Z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ-32451-17/2013-Vz z 12.12.2013 bolo preukázané, že navrhovateľ vykonával základnú vojenskú službu od 01.08.1962 do 29.09.1964 a dobu služobného pomeru od 15.11.1964 do 31.12.1997, ktoré boli zaradené do I. kategórie funkcií. Navrhovateľ získal najmenej 25 rokov zamestnania a vykonával najmenej 20 rokov službu zaradenú do I. kategórie funkcií, vznikol navrhovateľovi nárok na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. 13.11.1998, t. j. pred dňom nadobudnutia zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Nárok na starobný dôchodok navrhovateľovi vznikol v súlade s § 94 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. v čase, kedy sa na vzniknuté nároky vzťahovala V. časť zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov. Zákon č. 328/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov a ani žiaden iný právny predpis nestanovil zánik na dávky dôchodkového zabezpečenia podľa V. časti zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, ktoré neboli doteraz uplatnené. Právo na dávky dôchodkového zabezpečenia, na ktoré už raz vznikol nárok podľa zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, podľa § 1 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov nezaniká uplynutím času.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že navrhovateľ dňa 13.11.1998 splnil podmienky nároku na starobný dôchodok podľa piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. dosiahnutím 55 rokov veku a odpracovaním potrebnej doby, avšak o priznanie starobného dôchodku nepožiadala a ani mu starobný dôchodok nebol priznaný. Nebol mu priznaný ani výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2003 Z.z. a priznaný príspevok za službu sa podľa ustanovenia § 124 ods. 3 písm. d) zák. č. 328/2003 Z.z. za výsluhový dôchodok. Podľa § 259 ods. 1 zákona v znení zákona č. 721/2004 Z.z. podľa ktorého v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z dôchodkového zabezpečenia, ktoré vznikli pred 01.01.2004 a o ktorých nebolo do toho dňa rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných pred 01.01.2004. Podľa § 142 ods. 4 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. o dávke dôchodkového zabezpečenia príslušníka Policajného zboru rozhoduje odbor sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Sociálna poisťovňa nie je príslušná na rozhodovanie o nároku na starobný dôchodok v zmysle zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, a to i s poukazom na stanovisko uvedeného v rozsudku NS SR 9So 103/2011 z 26.09.2012. Podľa § 261 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov suma starobného dôchodku poistenca, ktorý splnil podmienky nároku na tento dôchodok pred 01.01.2004, je po vzniku nároku na starobný dôchodok nepretržite zamestnaný k 31.12.2003 a nepoberal starobný dôchodok, invalidný dôchodok alebo ich časť, sa určí podľa tohto zákona. Vznik nároku na starobný dôchodok a jeho výplatu podľa zákona č. 100/1988 Zb. súčasne vylučuje možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Takýto záver vyplýva z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu napr. ktoré bolo vydané v obdobnej veci 9So 41/2008 z 29. septembra 2008. Vyplýva z neho totiž aj to, že žiadosť o starobný dôchodok podľa § 65 zákona bolo možné posúdiť iba ako žiadosť o zvýšenie starobného dôchodku k čomu nie je daná právomoc odporkyne, ktorá nerozhodla o priznaní starobného dôchodku a tento dôchodok navrhovateľovi ani nevypláca.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom poukázal na pretrvávajúce neduhy, keď sa príliš rozchádzajú väzby medzi výškou odvádzaného poistného a výškou inkasovaného starobného dôchodku (respektíve pomerom výšky starobného dôchodku k výške príjmov poistenca v čase jeho z ekonomicky aktívneho života). Podľa jeho názoru nie je možné naďalej pripúšťať prax, aby od poistencov vďaka ich vlastnej usilovnosti, každodennej driny, spravodlivo požadovať, aby sa primeranou mierou podieľali na fungovaní a udržateľnosti systému dôchodkového poistenia ako aj s tým, že do systému typicky vložia oveľa viac, než z neho získajú. Má za to, že v prospech navrhovateľa svedčí jeho základné právo na zákonodarcom transparentne určený komponent ekvivalencie (primeranosti) vo všeobecnom dôchodkovom poistení a to v takej miere, ktorá ešte zachováva povahu právneho inštitútu poistenia a nemení ju na daň. V jeho prípade musí dôjsť k požadovanému posilneniu zásluhovosti vo všeobecnom dôchodkovom systéme. Toto posilnenie zásluhovosti spočíva v

posudzovaní celej doby zamestnania a vo zvýšení základu, z ktorého sa starobné dôchodky vypočítavajú. Domnieva sa, že jednoznačne splnil podmienku trvania doby poistenia pre nárok na starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového poistenia s účinnosťou od 13.11.1998 - od dovŕšenia 55 rokov jeho fyzického veku, pretože splnil podmienku odpracovania 20 rokov v I. pracovnej kategórii, podľa § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., v spojení s § 14 (ktorý je iba neúplným výpočtom zamestnaní) a § 21 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. Ak by príslušník PZ aj nesplnil podmienku získania 15 rokov poistenia vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, ale získal by potrebnú dobu po zhodnotení poistenia v osobitnom systéme, má odporkyňa povinnosť vykonať výpočet dôchodku s prihliadnutím na dobu poistenia vo svojom systéme a dôchodok priznať po zohľadnení aj nižšej doby poistenia vo výške, zodpovedajúcej rozsahu poistenia vo všeobecnom systéme. Výkon služby v I. kategórii funkcií navrhovateľovi teda nebol zohľadnený pre nárok a spravodlivú výšku dávky dôchodkového zabezpečenia a na zníženie dôchodkového veku. Nároky vyplývajúce zo zamestnaní zaradených v minulosti do I. a II. pracovnej kategórie, resp. I. a II. kategórie funkcií, spočívajúce v znížení vekovej hranice pre nárok na starobný dôchodok, sa vzhľadom na znenie § 274 ods. 1 zákona 461/2003 Z. z., zachovávajú bez ohľadu na to, či išlo o výkon služby policajtov a vojakov, alebo výkon iného zamestnania, alebo o kombináciu takýchto činností. Pri inom riešení by dochádzalo k nerovnosti oprávnených osôb pred zákonom a ich prípadnej diskriminácii len preto, že zamestnanie (poistená činnosť) bolo vykonávané v ozbrojených zboroch. Poistencom patria práva pri výkone sociálneho poistenia rovnako v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania v sociálnom zabezpečení ustanovenou osobitným zákonom. V dôsledku súbežného uplatňovania týchto dvoch poistných systémov tak nesprávnym a výlučne gramatickým výkladom zákona dochádza k diskriminácii poistencov osobitného systému, lebo odporkyňa im niektoré doby poistenia nehodnotí vôbec, alebo im ich hodnotenie odsúva a aj mení podmienky alebo odníma výhody, poskytované poistencom v osobitnom systéme sociálneho poistenia. Takýto postup, pri ktorom sa nehodnotia príslušníkom ozbrojených zborov v čase vzniku nároku na výsluhovú dávku všetky doby poistenia, však právna úprava, pri ktorej došlo k odčleneniu dôchodkového zabezpečenia príslušníkov ozbrojených zborov do osobitného systému nemala za cieľ. Na základe uvedeného navrhuje najvyššiemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie odporcu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že dôvody, ktoré navrhovateľ uvádza v odvolaní, považuje za neopodstatnené. Odporkyňa má za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite právne posúdil vec, pričom nezistil nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporkyne. Poukázal na to, že žiadosť navrhovateľa bola zamietnutá s odôvodnením, že v konaní bolo preukázané, že navrhovateľovi bol rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPC 32.451/6-98 z 3. februára 1998 priznaný podľa § 119 a § 120 zákona SNR č. 140/1991 Zb. príspevok za službu, ktorý sa podľa § 124 ods. 3 písm. d) zákona č. 328/2002 Z. z. považuje za výsluhový dôchodok. Navrhovateľ získal najmenej 25 rokov zamestnania a vykonával najmenej 20 rokov službu zaradenú do I. kategórie funkcií, nárok na starobný dôchodok mu vznikol podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. dňom 13. novembra 1998, čo je pred účinnosťou zákona č. 328/2002 Z. z. Navrhovateľ skončil služobný pomer 31. decembra 1997 a 15. mája 2002 skončil aj zamestnanie. Po tomto dátume už nikde nepracoval, čo sám uviedol aj v priebehu preskúmavacieho konania. Navrhovateľ žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na rozhodovací proces, nepreukázal. Navrhla preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 O.s.p. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s ust. § 250s prvá veta O.s.p. odvolanie prípustné, dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol jednomyselne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22.06.2016 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúvajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa ust. §259 ods. 1 zákona o sociálnom poistení „v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, o nároku na úpravu dôchodku z dôvodu jediného zdroja príjmu, o nárokoch na náhradu škody spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, o nároku zamestnanca z pracovného pomeru, ktoré sa uspokojovali z garančného fondu (ďalej len "peňažná náhrada") a o nároku na podporu v nezamestnanosti, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky, náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania alebo podpory v nezamestnanosti za obdobie pred 1. januárom 2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 s odchýlkami ďalej ustanovenými.“

Podľa ust. 142 ods. 4 písm. b) zákona o sociálnom zabezpečení „o dávkach dôchodkového zabezpečenia príslušníka Policajného zboru rozhoduje odbor sociálneho zabezpečenia MV SR“

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu, preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal odvolací súd rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporkyne o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku od 13.11.1998, a to najmä z toho pohľadu, ako sa krajský súd vysporiadal s námietkami navrhovateľa a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne.

Odvolací súd konštatuje, že sa takmer v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, konštatuje správnosť podstatných dôvodov na základe ktorých krajský súd zdôvodnil svoj záver o nedostatku kompetencie odporkyne rozhodnúť o žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok a pre zdôraznenie správnosti rozsudku dopĺňa v nadväznosti na navrhovateľove námietky ďalšie dôvody.

V konaní nebolo sporné, že rozhodnutím MV SR č. SPC-32.451/6-98 z 03.02.1998 bol navrhovateľovi priznaný príspevok na službu, ktorý bol podľa §124 ods.3 písm. d/ zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov prekvalifikovaný na výsluhový dôchodok.

Odporkyňa ako aj súd prvého stupňa preto dôvodne považovali za právne významnú skutočnosť pri posudzovaní nároku navrhovateľa na starobný dôchodok, že navrhovateľovi bol priznaný výsluhový dôchodok podľa zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a že nárok na starobný dôchodok mu vznikol podľa právnych predpisov účinných pred 1. januárom 2003 a preto v zmysle § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. nie je daná príslušnosť Sociálnej poisťovne rozhodnúť o jeho žiadosti o priznanie starobného dôchodku k 13.11.1998.

Rovnako právne relevantnou skutočnosťou, ktorá bola správne odporkyňou ako aj krajským súdom zohľadnená je nesplnenie podmienky pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa zákona o sociálnom poistení z dôvodu, že u navrhovateľa netrvalo nepretržite zamestnanie odo dňa vzniku nároku na starobný dôchodok do 31.12.2003.

Z uvedeného je zrejmé, že nárok navrhovateľa na starobný dôchodok vznikol v čase, kedy sa na vzniknuté nároky vzťahovala V. časť zákona sociálnom zabezpečení.

Žiadny právny predpis nestanovil zánik nároku na dávky dôchodkového zabezpečenia podľa V. časti zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, ktoré neboli doteraz uplatnené. Právo na dávky dôchodkového zabezpečenia, na ktoré už raz vznikol nárok podľa zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov sa podľa § 1 a § 2 zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov nezaniká uplynutím času.

Podľa ust. 142 ods. 4 písm. b) zákona o sociálnom zabezpečení „o dávkach dôchodkového zabezpečenia príslušníka Policajného zboru rozhoduje odbor sociálneho zabezpečenia MV SR“...

V skutkovo obdobnej veci najvyšší súd už rozhodoval, napr. rozsudkom sp. zn. 9So/103/2011 a 10So/95/2014.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu, že odporkyňa nemá kompetenciu rozhodnúť o žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok a že správne táto kompetencia na rozhodnutie patrí príslušnému orgánu v súlade s § 142 ods. 4 písm. b/ zákona o sociálnom zabezpečení odbor sociálneho zabezpečenia MV SR.

Vzhľadom na to, že zákon č. 461/2003 Z.z. neupravuje postup odporkyne v prípade, ak nedisponuje právomocou na rozhodnutie, v takom prípade musí odporkyňa postupovať podľa všeobecného predpisu o správnom konaní (§ 20 zákona č. 71/1967 Zb. Správny poriadok) a pretože v predmetnej veci tak nepostupovala, z tohto dôvodu odvolací súd považoval jej rozhodnutie za nesúladne so zákonom a preto podľa § 250ja ods. 3 veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 a § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní je odporkyňa viazaná právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 5 O.s.p.). Z dôvodu nedostatku právomoci o žiadosti rozhodnúť postúpi žiadosť navrhovateľa v súlade s § 20 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní na rozhodnutie príslušnému orgánu, t. j. odboru sociálneho zabezpečenia MV SR (§ 142 ods. 4 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb.).

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že v konaní úspešnému navrhovateľovi priznal ich náhradu vo výške 372,12 Eur podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu, v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhl.“). Trovy konania tvoria trovy právneho zastúpenia vo výške 372,12 Eur .

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú:

- z odmeny za 4 úkony právnej služby

1. prevzatie a príprava zastúpenia 64,54 €

2. podanie opravného prostriedku 64,54 €

3. účasť na pojednávaní 64,54 €

4. podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu 64,54 €

1. k nim prislúchajúcich režijných paušálov 4 x 8,39 € náhrada za stratu času vlakom z Bratislavy do Trenčína a späť, t. j. 3 polhodín a 3 polhodín späť (cesta (1/60- tina z výpočtového základu, 6x 13,40 €, spolu 80, 40 €

Spolu: 372,12 €

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.